

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 474. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555546432/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

ne ærbødig med Spøret. »Jeg hører Larm paa hin Side Brokken, strenge Herrer! – meldte han urolig – det er vist den kongelige Hær.«

Næsten i samme Øieblik kom en Speider og bekræftede Skildvagtens Udsagn. Og nu kom den ene Høvding efter den anden og ventede paa Feltherrenes Befalinger. Der var ingen Tid til lang Betænkning. Hertug Adolph var det i høi Grad vigtigt, at holde Kongen tilbage fra Rendsborg, og Grev Henriks Plan blev øiebliklig iværksat. I største Hast kastede Greven sig paa sin letteste Ganger. Hertug Adolph rystede paa Hovedet, men fulgte ham, og med saa liden Larm som muligt fulgte Rytterne deres fyrstelige Høvdinge.

Det begyndte allerede at dages; men en stærk Taage laa over den sumpige Egn. Paa den anden Side af Mosen var Veien til Rendsborg opfyldt med Ryttere og Vogne. Ved Siden af de forreste Ryttere reed Kongen mellem sin Søn og Grev Otto over en siid grøn Eng, som gængede under Hestehoven. De taled om Ditmarskernes Gjenstridighed og de vendiske Stæders Trafald. Den Maade hvorpaa Lybekkerne, under Skin af at feire en fredelig og glædelig Folkefest, havde bedraget og overrasket den danske Besætning, havde gjort et saa bittert og oprørende Indtryk paa den unge Valdemars ellers saa fromme og sagtmødige Sind, at han aldrig kunde tale derom uden den største Heflighed og Harm. »Ved Gud i Himlen, min Fader! – sagde han nu ivrig og opløftede sin Haand – dersom I ikke selv oplever den Dag, da I strengelig revser hine utaknemmelige og troløse Forrædere for deres Underfundighed, saa haaber jeg dog engang at kunne gjøre det, om det saa blev den eneste Krig, jeg førte i mine Dage.«

»I Nøden har jeg lært at kjende mine Venner – svarede Kongen rolig – disse Kræmmerreder har jeg aldrig stølet paa: deres Fædreland gaar ingen halv Fod uden for deres Stadsmure; og deres Kjærlighed og Troskab hokre de med som med Peberet og Saltet. – Du har fegtet brav i disse Dage, min Søn! – vedblev han og betragtede den harmglødende Yngling med Velbehag – jeg gjorde dig Uret, da jeg troede, du kun var fød og baaren til at sidde hjemme paa Thinget og bære Spiret i Fred; men jeg vil dog give dig et godt Raad, min Valdemar! tænk aldrig paa hvad du vil gjøre om ti Aar, naar du agter at storme en Fæstning imorgen! og spild aldrig din Vrede paa de uridelige Trældyr, som skryde, naar Løven er borte, og sparke til ham.